

Ли́дия Димковска

(НЕ)УДОБСТВОТО НА СЪЩЕСТВУВАНЕТО

Превод: Поли Муканова

Издаването на това произведение беше подкрепено от ТРАДУКИ, литературна мрежа, в която са включени Федералното министерство за европейски и международни въпроси на Република Австрия, Министерството на външните работи на Федерална република Германия, Швейцарската културна фондация „Про Хелвеция“, Австрийското сдружение на преводачките и преводачите (Литературна къща Виена) по възложение на Федералното министерство за изкуство, култура, държавна администрация и спорт на Република Австрия, Гьоте-институт, Фондация „С. Фишер“, Словенската агенция за книгата, Министерството на културата и медиите на Република Хърватия, Министерството на обществото и културата на Княжество Лихтенщайн, Фондацията за култура на Княжество Лихтенщайн, Министерството на културата на Република Албания, Министерството на културата и информацията на Република Сърбия, Министерството на културата на Румъния, Министерството на образованието, науката, културата и спорта на Черна гора, Лайпцигският панаир на книгата, Министерството на културата на Република Северна Македония, Министерството на културата на Република България.

Лидия Димковска
**(Не)удобството
на съществуването**

© Лидија Димковска, 2023
© of the translation: S. Fischer Foundation by order of TRADUKI

© Поли Муканова, превод от македонски, 2023
© Издателство за поезия ДА, София, 2023
ISBN 978-619-7082-78-4

Превод: Поли Муканова

РАЖДЕНИЯ ОТ ИЗТОК (1992)

ВОДА

От стомна пия изворна вода,
а в нея плуват слънца,
кое от кое по-слънчево.
И се чудя
защо е студена водата,
щом капките ѝ са луни,
и се чудя
както я изливам върху дланите си
тя ли е с цвета на ръката,
или ръката е с цвят на вода.
Ако счупя стомната,
водата ще плаче човешки.
Ако разлея водата,
домът на водата ще опустее.
А тя ще тръгне да се скита
и от тъга ще криволичи,
а хората ще я наричат грешница
и с нея ще измиват греховете си.

ОГЪНЯТ НА БУКВИТЕ (1994)

САМЕЦ

Никоя къща не може да ме задържи,
светът също не е мой дом.
Черно пиле над костенурките,
празнина в дивака,
тишината не стига за адския полет.
Езичнико, какво друго си,
ако не мъжкар в джунглата,
виещи се лиани.
Ще полетя сама, време е,
нож е самецът,
ще ме преследва този кръговрат,
но аз ще пея.
Не съм виновна.
Песента ми не я побира нито Вселената,
нито времето с черното острие.

ДЪЩЕРЯТА НА ДОН КИХОТ

Няма да се родя още дълго време.
Тревата се движи,
животните прославят доенето,
кръговратът се е вселил във всички лозя.
Майка ми ме носи девет века,
сякаш селянин ме е заченал сред нивята,
баща на яки дървета.

Няма шега!
Или ще съм дева,
или месечина ще бъда.

Ех, луд Кихоте,
изори слънчевото колело
и целуни майка ми страстно,
събуди селото с чук.
Ето ме,
със запечатано сърце сън не ме лови,
но, село, твой сън ще открадна тогава!

Кихотова ме наричат
децата с камъни в кикота,
Донкихотовата луда щерка.

Хем дева.
Хем хетера.

ИЗГРИЗАНИ НОКТИ (1998)

ВРЕМЕ

никой няма да се върне
в морето след смъртта ми
и това ме разсвива

ще мога да изравям сенки
и още бръчки, от които се подмладява
Космосът, заченат във фотография

да те гледам в счупеното огледало
и да те наричам Вятър в Пламтяща Коса,
докато раздиран, копнеещ по утробата

и това е хубав занаят: да помниш себе си
и не е нужен къс от луната
за да бъдеш шум, а аз тишина и обратно.